

HỒI THỨ BA

TẶC ĐẢNG CỰ LINH GIÁO

Thấy ánh mắt và vẻ mặt của Tạ Vũ Diệp khi nói về Cự Linh Giáo đáng sợ như thế, “Thần Dao” Tư Đồ Khang cũng phát run, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ cả vị thiếu hiệp này cũng có thâm cừ đại hận với Cự Linh Giáo?

Phải qua thời gian chừng một tuần trà, Tạ Vũ Diệp mới dần dần bình tĩnh lại. Tuy nhiên hình ảnh tang thương ở Tạ gia trang mười một năm trước giờ được gọi lại vẫn tái hiện rõ mồn một trong tâm trí chàng giống như vừa mới hôm qua, phụ thân chàng nằm chết thảm trong vũng máu, kiếm vẫn nằm chắc trong tay, mắt vẫn mở trừng trừng, xung quanh đó là xác người nằm chất đống, Tạ Vũ Diệp lúc đó còn quá nhỏ nên chưa lĩnh hội hết nỗi đau khốn cùng ...

Bây giờ gặp người cùng cảnh ngộ, Tạ Vũ Diệp không nén được lòng kể lại cho Tư Đồ Khang và Lăng Vô Linh nghe về gia cảnh bi thảm của mình.

Kể xong cả chàng và Lăng Vô Linh đều nước mắt chứa chan, tuy nhiên sau khi bày giải nỗi lòng, Tạ Vũ Diệp thấy lòng mình vui đi đôi chút. Còn Lăng Vô Linh thì mở to mắt nhìn chàng đầy xúc động và thương cảm.

Tư Đồ Khang định nói mấy lời an ủi nhưng cuối cùng nghĩ lại cứ để cho hai thiếu niên trút hết những dòng lệ sầu đau.

Tư Đồ Khang hỏi:

- Tạ thiếu hiệp làm thế nào mà tránh qua được kiếp nạn?

Tạ Vũ Diệp thở dài đáp:

- Sau khi hủy diệt tạ gia Trang xong, chúng còn mai phục ở đó. Còn may mà tại hạ cùng nhị sư bá Công Tôn Dục Thu đến dâng hương tại một ngôi chùa cách bảy chục dặm nên thoát khỏi độc thủ. Tuy vậy sau khi hồi trang hai bá điệt cũng bị một tên đường chủ trong Cự Linh Giáo là “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính và bốn tên truy sát.

Công Tôn sư bá bị Ô Tư Kính giết chết, tại hạ bị hấn tra tấn bẻ gãy cả tay chân, may nhờ có người cứu thoát, ra sức chữa trị mới sống được tới bây giờ...

Tới đó thì cảm hờn nghiêng răng nói:

- Lăng đệ đệ! Chúng ta với Cự Linh Giáo quyết không đội trời chung. Sau này gặp lại tên cầu tặc Ô Tư Kính, huynh đệ quyết không để hắn sống. Còn tên Tăng Diên Tề tàn hại lệnh đường, hiện đệ có còn nhớ hắn không?

Lăng Vô Linh nghiêng răng đáp:

- Lúc đó tiểu đệ còn nhỏ, hơn nữa sợ quá ngất đi. Sau này mới nghe sư phụ “Hàn Nguyệt Thần Ni” kể lại. Nhưng với đặc điểm của hắn thì không khó nhận ra.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Đặc điểm thế nào?

Lăng Vô Linh đáp:

- Gia sư nói rằng dưới tay phải hắn có một nốt ruồi lớn bằng đồng tiền mọc lên một chòm râu đen. Tiểu đệ đã lập thề dù chết cũng phải giết cho bằng được hắn!

Lúc ấy trời đã bắt đầu tối mà vẫn chưa gặp được trấn thành nào để trọ.

Vì tiêu xa chở rất nhiều vàng bạc nên để bảo đảm an toàn không dám ngủ lại trong rừng nên tiếp tục đi. Bốn vị tiêu sư tay lăm lăm đao cưỡi ngựa đi hai bên tiêu xa không dám rời, mắt cảnh giác nhìn vào những nơi khả nghi.

Nhưng cuối cùng rồi cũng đến trấn mà không phải gặp biến cố gì.

Đó là một trấn lớn có tên là Ngọc Điền Trấn.

Vào tới trấn, Tư Đồ Khang lập tức ra lệnh cho thuộc hạ tìm khách điếm trọ lại.

Họ vào một khách điếm khá rộng rãi yên tĩnh, khách nhân không đông lắm.

Tạ Vũ Diệp muốn ở chung với Lăng Vô Linh một phòng để trò chuyện nhưng Lăng Vô Linh cương quyết cự tuyệt nên chàng đành nhường bộ.

Ăn tối xong, mọi người về phòng ngủ thì đã canh ba.

Vụ thảm án ngày xưa vẫn tiếp tục hiện lên trước mặt Tạ Vũ Diệp khiến chàng không sao chợp mắt được.

Suốt mười một năm ở Thiên Bồn Phong ngày đêm dốc luyện võ và đọc sách, sống với sư phụ “Bất Quân Tán Nhân” và bây giờ, sư phụ không muốn gọi lên nỗi đau trong lòng Tạ Vũ Diệp nên chàng cũng phôi phai đi.

Hôm nay, gặp bọn cuồng đồ Cự Linh Giáo, nghe Lăng Vô Linh kể lại thân thế mình, Tạ Vũ Diệp cũng không nén được kể lại thảm trạng ngày xưa mà chàng tận mắt chứng kiến, từ đó niềm đau và nỗi xúc động không sao xoa đi được nữa.

Đang lục lại những hồi ức đau thương, Tạ Vũ Diệp chợt nghe trên mái nhà có tiếng động.

Với công lực cao tuyệt, các giác quan của Tạ Vũ Diệp cũng vô cùng tinh nhạy đến mức trong phạm vi mười trượng có thể phát hiện được tiếng động trên mái nhà chính là tiếng bước chân người, mặc dù người đó đi rất khỏe.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Chắc là bọn Cự Linh Giáo truy tận sát tuyệt quyết không bỏ qua chuyên tiêu của “Tứ Hải Tiêu Cự” quyết cướp cho bằng được!

Nghĩ thế chàng rón rén ngồi dậy rời khỏi giường nhảy qua cửa sổ phóng lên mái nhà, vừa kịp thấy một bóng đen lao vào khu vườn rập rập sát tường bên tả khách điếm rồi biến mất.

Tạ Vũ Diệp lập tức đuổi theo nhưng tìm trong khu vườn không thấy dạ hành nhân đâu nữa, có lẽ hắn đã vượt qua tường viện ra ngoài.

Tạ Vũ Diệp lao ra phố tìm quanh một vòng vẫn không có kết quả đành quay về, tuần thị quanh dãy phòng mình mà không thấy có gì đặc biệt.

Chợt một thanh âm phát ra từ căn phòng của Lăng Vô Linh:

- Sư phụ!

Tạ Vũ Diệp lập tức lao tới nhìn qua cửa sổ. Tuy trong đêm tối nhưng Tạ Vũ Diệp vẫn có thể nhìn rõ mọi vật.

Lăng Vô Linh nằm bình yên trên giường, hơi thở đều đặn, môi hé cười, không có triệu chứng gì bất thường!

Tạ Vũ Diệp tự cười thầm:

- Đó là Lăng đệ đệ nằm mê nói mộng mà thôi! Thế mà mình cứ tưởng...

Chàng yên tâm trở về phòng nằm ngủ.

Sáng hôm sau ăn uống xong, chiếc tiêu xa và đoàn hộ tống tiếp tục hành trình.

Ngồi trong xe, Tạ Vũ Diệp chợt nhớ đến mọi việc liên hồi Tư Đồ Khang.

- Hôm qua tiền bối nói Cự Linh Giáo hành động rất kiên quyết, đã quyết làm việc gì nếu chưa đắc thủ thì không chịu thôi. Vẫn bối nghĩ rằng chúng nhất định còn bám theo chúng ta, không chịu bỏ qua chuyên tiêu đâu. Từ đây đến kinh sử còn ít nhất ba ngày lộ trình nữa, tiền bối có cách gì đảm bảo an toàn chưa?

Tư Đồ Khang thở dài đáp:

- Tạ thiếu hiệp! Tiêu lão nhi chính đang đau đầu chưa biết giải quyết vấn đề phức tạp này thế nào đây, muốn nhờ..

Tới đó ngập ngừng dừng lại.

Lăng Vô Linh nói:

- Tạ huynh! Chúng ta hãy cùng đi với Tổng tiêu đầu đến kinh đô. Nếu Cự Linh Giáo cho người bám theo, chúng ta sẽ đại khai sát giới một trận cho đã! Ý huynh thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Lăng đệ đệ đã có ý như vậy, đương nhiên tiêu huynh tán thành...

Tư Đồ Khang vội cướp lời:

- Đa tạ hai vị ân công không bỏ. Được hai vị đi cùng thì tiểu lão nhi yên tâm rồi!

Thế nhưng vì chuyện tiêu này mà hai vị kết thành oán cừu với tặc đảng cự linh giáo, tiểu lão nhi cảm thấy ấy nấy bất an ...

Lăng Vô Linh liền nói:

- Tổng tiêu đầu cứ yên tâm! Tiểu khả và Tạ huynh có mối thù bất công đái thiên với tặc đảng, đã thề một mắt một còn với chúng. Chỉ tiếc là chưa biết sào huyệt tặc đảng ở đâu. Dù chúng không tìm đến chúng tôi thì tiểu khả và tạ huynh cũng sẽ tìm chúng, tiền bối có gì mà ấy nấy? Thế nhưng lão tiền bối và Tạ huynh nói Cự Linh Giáo nhất định sẽ chó người bám theo, làm sao tối qua không có động tĩnh gì cả?

Tư Đồ Khang cười nói:

Cự Linh Giáo có rất nhiều cao thủ lợi hại, hơn nữa địch ám ta minh, khi phát hiện ra chúng thì đã muộn rồi! Hơn nữa có thể chúng đang tổ chức cạm bẫy gì ở phía trước cũng chưa biết chừng! Dù sao chúng ta cũng hết sức cẩn thận mới được!

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Làm sao Lăng đệ đệ biết chúng không bám theo? Chỉ sợ tối qua người năm mê gọi sư phụ chúng cũng nghe thấy.

Tới đó kể lại chuyện tối qua mình phát hiện thấy dạ hành nhân đuổi theo nhưng không bắt được.

Lăng Vô Linh nghe kể đến chỗ mình năm mê gọi sư phụ thì xấu hổ mặt đỏ bừng cúi đầu xuống.

Tư Đồ Khang nói:

- Đó không phải là thánh giác Lăng thiếu hiệp không tin đâu. Sự thực là trong Cự Linh Giáo có rất nhiều hảo thủ khinh công cao cường. Nếu không, chuyện tiêu này của “Tứ Hải Tiêu Cục”, tiểu lão nhi cho giữ bí mật như thế, làm sao chúng phát hiện được?

Tạ Vũ Diệp ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão tiền bối! Theo văn bối thấy thì chưa hẳn vì Cự Linh Giáo điều tra mà biết được rõ ràng lộ trình như vậy đâu! Làm sao chuyện tiêu này là ám tiêu, người ngoài đương nhiên không biết, xuất phát từ “Tứ Hải Tiêu Cục” không xảy ra biến cố gì, mãi đến chỗ hiểm yếu nhất là Hắc Thạch Lĩnh thì bị mai phục? Như thế chúng tỏ đối phương đã bố trí kế hoạch cẩn thận...

Hiển nhiên là ý chàng muốn nói là có nội gián!

Tư Đồ Khang kinh dị hỏi:

- Ý thiếu hiệp là ...

Tạ Vũ Diệp đưa tay lên miệng ra hiệu Tư Đồ Khang đừng nói nữa rồi đưa tay chỉ vào ngực mình.

Tư Đồ Khang hiểu ngay, nhưng Lăng Vô Linh thì không hiểu gì, hoài nghi nhìn hai người.

Càng đi, đường sá càng mở rộng ra, không còn hoang vu như trước nữa, bên đường dân cư trù phú đông đúc, lâu lâu lại gặp một trấn thành, trên đường hành nhân ngựa xe tấp nập.

Mọi người biết đây cách kinh thành không xa nữa. Cự Linh Giáo dù liêu lĩnh bao nhiêu cũng không dám gây án ngay trước mũi kinh thành nên yên tâm thêm không ít.

Tối đó đến Bảo Định phủ, chỉ cách kinh sư hai ngày đường, mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Tư Đồ Khang và Tạ Vũ Diệp là chưa yên tâm mắt cứ dõn nhìn ra hành nhân đông đúc ngoài cửa xe bằng ánh mắt cảnh giác.

Tư Đồ Khang là người lão luyện giang hồ, biết những lúc thế này càng dễ phát sinh biến cố bất thường.

Mỗi lúc trú điểm, lão kiểm tra các căn phòng rất kỹ lưỡng, đặc biệt đồ ăn thức uống trước khi ăn dùng chiếc trâm bạc thử cẩn thận. Ban đêm, cứ cách một khoảng thời gian đích thân Tổng tiêu đầu đi tuần tra các phòng ngủ và tiêu xa, thậm chí còn kiểm tra cả chuồng ngựa xem chúng có an toàn không.

Còn Tạ Vũ Diệp thì không ngủ mà cả đêm ngồi vận công vừa nghỉ ngơi cửa cảnh giới lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Tối hôm sau đến nghỉ lại ở một tiểu trấn gọi là Hồng Thạch Phủ.

Ăn tối xong về phòng nghỉ, Tạ Vũ Diệp chợt thấy đầu vầng mắt hoa.

Tử lượng chàng rất cao, chẳng mấy khi say rượu. Mấy hôm nay đi đường được Tư Đồ Khang chăm sóc cẩn thận nên cơ thể không có vấn đề gì, làm sao sinh ra triệu chứng khác thường này?

- Nhất định trong rượu trà hoặc thức ăn có vấn đề!

Tạ Vũ Diệp lập tức ngồi bàn tọa vận công bức độc chất ra ngoài cơ thể xong nhảy qua cửa sổ ra ngoài tới gần chiếc tiêu xa kiểm tra xem, thấy hai vị tiêu sư trực đêm đã ngủ say ngáy vang như sấm.

Chàng điềm nhẹ vào bụng hai người làm họ giật mình tỉnh dậy. Khi nhận ra Tạ Vũ Diệp, hai người mới yên tâm.

Tạ Vũ Diệp thấp giọng nói:

- Chỉ còn một vài đêm nữa là chuyến đi trót lọt, hai vị chịu khó thức đừng ngủ, đêm nay chỉ e có vấn đề đấy!

Tạ Vũ Diệp nói trở về phòng thấy Tư Đồ Tổng tiêu đầu và Lãng Vô Linh đều ngủ say liền gọi hai người dậy.

Tư Đồ Khang ngạc nhiên nói:

- Làm sao tiểu lão nhi hôm nay ngủ say thế này?

Tạ Vũ Diệp thấp giọng nói:

- Cái đó điều tra sau. Tiền bối hãy vận công cho tỉnh táo rồi chúng ta ra xe chuẩn bị!

Lát sau Tư Đồ Khang gọi thêm hai tên tiêu sư Điền Chính Danh, Đồng Cơ Minh cùng đi ra chỗ đậu xe.

Tư Đồ Khang bảo Đồng Cơ Minh và Điền Chính Danh đến chi viện cho hai tên trực, còn mình cùng Tạ Vũ Diệp, Lãng Vô Linh nấp trong bụi cây quan sát.

Ngồi chờ chừng một tuần trà, Tạ Vũ Diệp khẽ giọng nói:

- Tới rồi!

Tư Đồ Khang ngạc nhiên tự hỏi:

- Tới rồi? Sao mình không phát hiện được gì cả?

Thế nhưng lát sau, lão cũng nghe được tiếng y phục sột soạt, hiển nhiên dạ hành nhân đang đến gần.

Tiếp đó bốn người mặc dạ hành y từ trên mái nhà đối diện đáp xuống hiện trường, nhẹ nhưng chiếc lá rơi, không làm kinh động tới một hạt bụi!

Lãng Vô Linh khẽ thốt lên thán phục:

- Khinh công bọn này quả là tinh diệu!

Trên xe, bốn tiêu sư vẫn chưa phát hiện thấy gì.

Bốn dạ hành nhân dường như sắp sẵn kế hoạch từ trước, vừa đáp xuống đất đã rút kiếm ra, đồng thời tiến thẳng đến chỗ chiếc tiêu xa.

Đêm rất tối, chỉ một mình Tạ Vũ Diệp là nhìn rõ sự vật như ban ngày, Tư Đồ Khang và Lãng Vô Linh chỉ thấy lờ mờ, còn bốn tên tiêu sư thì chưa hay biết gì.

Mãi đến khi bốn dạ hành nhân tới sát chiếc tiêu xa mới vang lên tiếng quát:

- Ai?

Bọn dạ hành nhân lập tức tấn công, vì bốn tiêu sư hai người ngồi đầu xe, hai người ngồi cuối xe nên đối phương cũng chia làm hai mũi công kích.

Tiếng quát của tên tiêu sư vừa mới phát ra, Tạ Vũ Diệp, Tư Đồ Khang, Lãng Vô Linh đã lao thẳng tới chiếc xe.

Tạ Vũ Diệp nhắm sang hai tên dạ hành nhân ở cuối xe, vừa tới nói đã nhắm tên thứ nhất vùng kiếm phát một chiêu “Thu Phong Tảo Diệp”. Dạ hành nhân vội vàng quay lại vùng kiếm nghênh tiếp.

“ Choang một tiếng, hai thanh kiếm chém vào nhau phát ra một tiếng nổ đình tai nhức óc và một quang lửa chói lòa, tên dạ hành nhân cảm thấy hồ khẩu tê chồn không sao giữ nổi thanh kiếm để nó bay vút đi, vạch thành một đường cong sáng chói giữa khoảng không.

Tên thứ hai thấy đồng bọn bị đánh bay binh khí vội lao sang chi viện. Chân hắn còn chưa chạm đất, tay phải đã vung kiếm phát một chiêu “Cuồng Phong Bạt Thụ” chém xuống tay trái Tạ Vũ Diệp, đồng thời tay trái giương hai ngón trỏ và giữa xuất chiêu “ Trường Không Tử Dục” điếm tới chàng.

Chẳng những thân pháp linh hoạt mà chiêu thức cũng hết sức tàn độc.

Dạ hành nhân bị đánh bay mất kiếm cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại, tay trái phát chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” đánh tới tiêu phúc Tạ Vũ Diệp, bàn tay phải chập lại như mũi kiếm chọc tới sườn trái đối phương!

Tạ Vũ Diệp không hề bối rối, vai trái hạ xuống tránh kiếm địch, đồng thời tay phải đưa lên phát một chiêu “ Cử Hỏa Thiêu Thiên” điếm tới uyên mạch tay phải địch, còn tay trái lại phát chiêu “Hoạch Địa Vi Giới”, sóng bàn tay chém mạnh ra.

Nếu tên dạ hành nhân không chịu tán chiêu lùi lại thì nhất định cả hai cánh tay hắn đều bị phát nên bắt buộc phải thu chiêu nhảy lùi ba bước!

Hóa giải xong chiêu thức đối phương, Tạ Vũ Diệp biến chiêu cực nhanh, lách người sang tả nửa bước rồi thì triển hai chiêu “Lục Bích Hoa Sơn” và “Hải Hận Bạt Chu” đánh thẳng tới ngực và tiêu phúc dạ hành nhân thứ nhất.

Đây nói hai tên dạ hành nhân lao tới phía đầu xe nghe tiếng quát thì biết đối phương đã có phòng bị, quả nhiên thấy đầu xe có hai tiêu sư vung đao chém tới vội vàng nhảy lui thì vừa lúc Tổng tiêu đầu “Thần Đao” Tư Đồ Khang cũng vừa lao tới quát to:

- Cầu tặc chạy đi đâu?

Vừa quát vừa cung đao phát chiêu “ Tiên Nhân Chỉ Lộ” chém tới.

Trước mặt sau lưng đều bị kích, tên này hốt hoảng nhảy lên không tránh chiêu.

Thế nhưng hắn tỏ ra cũng không vừa, người đang lơ lửng trên không thì đã nghĩ ra phương án đối địch, từ trên cao lộn người bổ xuống bằng chiêu “Thương Ông Tróc Thố” xuất kiếm chém xuống thanh đao Tư Đồ Khang.

Choang! Đao kiếm chém vào nhau nổ vang, dạ hành nhân bật ngược lên cao năm thước đảo mình nhảy lùi hai bước đáp xuống đất. Còn “Thần Đao” Tư Đồ Khang cũng bị bức lùi hai bước, kinh hãi nghĩ thầm:

- Không biết tên này thân phận thế nào trong Cự Linh Giáo mà công lực cao như thế?

- Trong lúc đó tên dạ hành nhân còn lại cũng đã giao chiến với Lăng Vô Linh.

Tư Đồ Khang sợ có thêm địch nhân đến tăng viện nên dặn bốn tiêu sư:

- Các người cứ ở trên xe bảo vệ, không cần tham chiến!

Tạ Vũ Diệp một mình đấu với hai tên dạ hành nhân vẫn chiếm được thế thượng phong.

Qua mười chiêu, trong khi tên bị đánh bay mất kiếm liễu mạng tấn công chàng bình tĩnh phát chiêu đối địch.

Chỉ nghe “bình” một tiếng vang rền như sét, dạ hành nhân bị đánh bay xa tới ba trượng ở trên không, miệng phun ra một vòi tiễn huyết ngã xuống lăn mấy vòng rồi nằm đờ ra như khúc gỗ.

- Dám đoán tên này hồn đã quy địa phủ!

Lúc này Lăng Vô Linh đấu với một tên cũng chiếm thế thượng phong. Dạ hành nhân tuy kém thế nhưng vẫn ngoan cường kháng cự. Hai người tay chưởng tay kiếm người thủ người công, trận chiến xem ra còn lâu mới đến hồi kết thúc.

Lăng Vô Linh chùng như rất nóng lòng muốn giết chết đối phương nên càng đánh càng hung mãnh, tay trái xòe năm ngón xuất chiêu “Thái Sơn Ngũ Lĩnh” điếm tới năm chỗ huyết đạo trước ngực đối phương, chờ tên dạ hành nhân xuất chiêu đối phó thì người lướt tới, bảo kiếm thi triển tuyệt chiêu “Quản Trung Củng Báo” vạch lên một tia sáng lòe như ánh chớp!

Dạ hành nhân thấy vậy kinh hoàng hét lên một tiếng. Tiếng hét chưa dứt thì đầu hắn đã bị chém bay khỏi cổ.

Tư Đồ Khang thấy hai tên địch đã bị giết liền kêu to:

- Hãy bắt sống!

Lão đang hận tên dạ hành nhân vừa đánh vừa lui mình, vẫn giữ mình trầm ổn đã lao vào, tả một chiêu “Tam Dương Khai Tân”, hữu một chiêu “Hắc Điều Hoạch Sa”...

Trong cơn cuồng nộ, vị Tổng tiêu đầu ra sức thi triển đao pháp thặng thừa tạo ra đao ảnh đầy trời bao phủ lấy địch nhân, chiêu thức đánh ra như cuồng phong bạt thụ, uy mãnh tuyệt luân!

Thế nhưng dạ hành nhân cũng không phải tay vừa, tuy để mất tiên cơ nhưng vẫn chưa đến nỗi bại lạc vẫn kiên trì phòng thủ giữ chặt các môn đạo không để sơ suất.

Lại thêm Tư Đồ Tổng tiêu đầu có ý định bắt sống đối phương nên không hạ độc thủ, vì thế hai người đang ở thế giằng co.

Bấy giờ Tạ Vũ Diệp cũng đã giết chết dạ hành nhân thứ hai, như vậy trong đấu trường chỉ còn lại một tặc nhân duy nhất đang đấu với tư đồ tổng tiêu đầu.

Tạ Vũ Diệp tiến lại gần quan sát trận đấu, nhận thấy trong bốn dạ hành nhân xuất hiện đêm nay thì đang đấu với Tư Đồ Khang là thân thủ cao cường nhất.

Kiểm thuật tên này cũng rất tinh diệu, mặc dù đấu với vị Tổng tiêu đầu Tư Đồ Khang được giang hồ mệnh danh là “Thần Đao” nhưng hấn phòng thủ rất cẩn mật không chút sơ hở để đối phương có thể lợi dụng.

Cầm cự thêm chừng một nửa canh giờ, dạ hành nhân đột nhiên đổi chiêu biến thức, không phòng thủ nữa mà ra sức phản công, để hở các môn hộ.

Hiển nhiên hấn đã dùng chiến thuật liều mạng.

Tư Đồ Khang đã không muốn lấy mạng địch, có đâu lại chấp nhận kết cục “lưỡng bại câu thương”?

Tư đồ tổng tiêu đầu buộc phải lui về phòng thủ nhưng trước thế kiếm ào ạt như bão táp của dạ hành nhân, bất đắc dĩ phải thi triển tuyệt học “Phong vân thập tam đao”.

“Phong vân thập tam đao” là tuyệt học của “Tứ hải tiêu cục” rất có uy danh trên giang hồ, nhờ đao pháp tinh diệu này mà Tư Đồ Khang được tôn xưng là “Thần đao”.

Mặc dù đao pháp đối phương lợi hại như thế nhưng dạ hành nhân vẫn ra sức tấn công, không thêm phòng thủ.

Người ta nói:

- Hành gia xuất thủ, chỉ một chiêu biết khinh biết trọng.

Tuy biết đối phương cao chiêu hơn mình, dạ hành nhân vẫn liều lĩnh tiên chiêu. Hấn hét to một tiếng, phát một chiêu “Đồng tử hiển quả”, người kiếm hợp nhất, lao thẳng vào giữa màn đao quanh dày đặc...